

[Johannes Jensen.]

Næringsbevis, gaar det ikke til paa den Maade, at man gaar op paa et Kontor og et Kvarter efter vender tilbage med Næringsbeviset i Lommen. Man indgiver en Begæring, og Øvrigheden undersøger da, om den paagældende opfylder de i Næringsloven fastsatte Betingelser. Der hængaar i Almindelighed nogle Dage mellem Begæringens Indgivelse og Adkomstens Udstedelse. Den Mellemtid kan den anden Part benytte til at indgive sin Begæring. I det Øjeblik den paagældende Myndighed skal bestemme, hvem af dem der skal have Næringsbevis, kan det dog ikke godt være saadan, at den, der er kommet fem Minutter før den anden, skal have Retten. Der burde vistnok i Loven være truffet en Bestemmelse om, hvilken af Parterne der skal have Retten, naar begge Parter har indgivet Begæring. Man maa huske paa, at det er en Særret, der her er Tale om. Man kan dele en Formue mellem to Parter, man kan dele et Æble mellem to Parter, man kan dele mange Ting mellem to Parter, men en personlig Rettighed er det vanskeligt at dele mellem to, der har lige Ret til at udnytte denne Rettighed. Der burde derfor vistnok i Loven være truffet Bestemmelse om, hvorledes man skal forholde sig i et saadant Tilfælde.

Jeg omtalte endvidere Spørgsmaalet om Haandværkernes Ret til at kalde sig Mester. De faar efter den nye Lov denne Ret, naar de har aflagt en faglig Prøve. Det er et mangeaarigt Ønske fra Haandværkernes Side, der herved imødekommes. Der er altsaa ingen Tvivl om, at den unge Haandværker, der ønsker at løse Næringsadkomst som Haandværker, naar han præsterer Bevis for, at han har aflagt en faglig Prøve, har Ret til at kalde sig Mester og har Krav paa at blive taget i Betragtning ved Udnævnelse til de Kommissioner, som er nævnt i Loven. Men Uklarhed er til Stede med Hensyn til de gamle Mestre. Det er Sædvaneret her i Landet, naar man lovgiver om en eller anden Ting, at de, der tidligere har haft en Ret, ikke kan berøves denne ved en ny Lov. Nu faar vi en 4-aarig Seminariuddannelse, men selvfølgelig vil det blive saaledes, at de, der kun har været paa Seminarium i 3 Aar, i alle Henseender bliver ligestillet med dem, der har gaet 4 Aar. Det er saaledes med al Uddannelse, at de, der har faaet en mere kortvarig Uddannelse, ved en ny Lovgivning altid bliver stillet Side om Side med dem, der senere faar den længere Uddannelse. Derfor forekommer det mig, at der i Loven burde have

været en Bestemmelse om, at de Haandværkere, som hidtil har haft Ret til at kalde sig Mestre, fremdeles bevarer denne Ret, naturligvis for saa vidt som de har lært Faget. Det maa, indrømmer jeg, være en Betingelse, men Antallet af dem, der ikke har lært Faget og dog driver Haandværker-næring, er saa minimalt, at dem kan vi i denne Forbindelse helt lade ude af Betragtning. Da jeg spurgte den højtærede Handelsminister om dette forleden Dag, fik jeg det Svar, at de paagældende kunde faa Tilladelse til at kalde sig Mestre. Men det synes jeg er en lang og besværlig Vej; det burde være saaledes, at de generelt ifølge Bestemmelser i Loven fik denne Ret, at det ikke var noget, som de skulde søge om, og som de skulde have Tilladelse til.

Endelig skal jeg nævne en tredie Ting, jeg savner i Loven. Jeg savner i al Almindelighed, som jeg før nævnte, den Klarhed, som jeg synes, der burde være i al Lovgivning, og som jeg mener, at mange af vore Love nu mangler i Modsætning til de gamle Love. Men jeg savner ogsaa en Afgørelse af, hvorledes man skal forstaa Kommunernes Ret til at drive Næringsvirksomhed. Jeg erindrer, at det baade i Næringslovskommissionen og under Behandlingen i Udvalget her var et Hovedpunkt, baade for det konservative Folkeparti og for Partiet Venstre, at faa bestemt afgjort, i hvilken Udstrækning Kommunerne havde Ret til at drive Næring. Mit Parti havde den Opfattelse, at Kommunerne kun burde have Ret til at afsætte de Varer, de selv producerer, og de Affaldsprodukter, der fremkommer ved denne Produktion, enten det er Gasproduktion eller Elektricitetsproduktion, som Kommunerne driver paa de Værker, de nu en Gang har. Ved at lade det blive ved den Bestemmelse, der staar i Lovforslaget, hvorefter Kommunernes Ret til at drive Næring ikke omfattes af denne Lov, opretholder man fremdeles den Uklarhed, der er paa dette Omraade. Og Henvisningen til, at dette Spørgsmaal skal afgøres ved særlig Lov, ja, det er den Udvej, som man ofte benytter paa Rigsdagen, naar man ikke kan blive enig om noget. Men denne Udvej er ikke god, thi der er ikke megen Udsigt til, at der paa Rigsdagen vil kunne blive Enighed om Sagen. Der burde imidlertid i hvert Fald have været Enighed om, hvorledes det nuværende Forhold skal opfattes, og jeg opfordrer den højtærede Handelsminister til i Dag her i Tinget at gøre Rede for, hvorledes han opfatter det nuværende Forhold med Hensyn til Kommunernes Ret til at drive Næring.